

hvis man her giver Ministeriet for offentlige Arbejder Adgang til at bestemme, hvorledes dette Tilsyn skal føres. I Loven af 28. Marts 1923 om Lagtinget staar der i § 18's to sidste Stykker, at Lagtinget „fører Tilsyn med Skydsvæsenet samt med Anlæggelsen og Vedligeholdelsen af offentlige Veje, Stier, Broer og Landingssteder“. Ordet Landingssteder maa selvfølgelig ogsaa omfatte Moler, Kajer og sligt, som her anlægges. „I øvrigt henhører under Lagtinget de Sager, som ved Lov eller andre gyldige Bestemmelser er henlagt til det.“ Herunder hører netop saadanne Ting som Havnevæsenet. Det er derfor Lagtingets lovlige Ret at føre dette Tilsyn, og at henlægge den øverste Ledelse af Tilsynet under Vandbygningssvæsenet her i Danmark og under Ministeriet for offentlige Arbejder er derfor et Indgreb i det ved Lovgivningen paa Færøerne etablerede Selvstyre. Selv om man nu ikke er stemt for at forøge Lagtingets Myndighed, hvad maaske mange her ikke er, maa man dog efter min Mening vogte sig for at gøre Indgreb i Færingernes forfatningsmæssigt hjemlede Selvstyre, derunder indbefattet Amtskommunernes gennem Lagtinget udøvede amtskommunale Selvstyre. Denne Mening hævder ogsaa Landstingsmand Effersøe, der indtager den paa Færøerne øverste Stilling, som kan naas ved Folkevalg, idet han er Formand for Lagtinget.

Jeg anser det derfor for meget betænkeligt, at man gør noget Indgreb i dette Selvstyre, og jeg har i Udvalget gjort, hvad jeg kunde, for at formaa Udvalget til at tage det Standpunkt, at man bevarede den Bestemmelse, man har i Loven af 1913, og som man altsaa den Gang ansaa for tilstrækkelig: at det er Lagtinget, der fører Tilsyn med, at Kommunerne vedligeholder Havnene ordentligt. Der er sikkert intet sket siden — det hævder i hvert Fald det ærede Medlem af Landstinget, Hr. Effersøe — der er siden Loven af 1913 intet sket, som kan give nogen Anledning til, at man griber ind i det amtskommunale og kommunale Selvstyre paa Færøerne.

Jeg kan ikke sige, at man i Udvalget ikke har stillet sig forhandlingsvilligt, og jeg maa ogsaa sige, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har været villig til at forhandle om denne Sag. Resultatet er blevet nogen Imødekommen —

noget Imødekommen —, idet Ministeren nu foreslaar, at den nye Bestemmelse skal lyde saadan: „Ministeren for offentlige Arbejder kan efter at have indhentet Lagtingets Betænkning fastsætte de nærmere Regler for Havnenes og Molernes Forvaltning, bl. a. indeholdende de fornødne Bestemmelser om Lagtingets Tilsyn med deres forsvarlige Drift og Vedligeholdelse.“ Man anerkender heri paa den ene Side, at det er Lagtinget, der har Retten til at føre Tilsyn med de kommunale Foranstaltninger, derunder Havnene, men paa den anden Side siger man, at der skal være Myndighed til her fra København at foreskrive Bestemmelser om, hvordan Lagtinget skal føre sit Tilsyn. Jeg tror, det er uheldigt, at man saaledes kun imødekommer Færingerne halvvejs paa dette Punkt. Sagen spiller jo ikke nogen Rolle for os; og jeg er bange for, at den derfor bliver behandlet med en vis Ligegyldighed henede. Man maa jo søge at sætte sig ind i, hvad denne Sag betyder for Færingerne; og for dem betyder den muligvis meget. Der er ingen anden Anledning — der er slet ingen Grund — men der er ingen anden Anledning til, at man kommer til at gribe ind i dette, end at Færingerne ikke har kunnet skaffe den Femtedel, som de skulde have laant som Bidrag til Havnene; og det er altsaa dette rene og skære Pengespørgsmaal, som giver os Anledning til at gribe ind i det kommunale Selvstyre paa Færøerne, ikke saaledes, at vi sparer nogle Penge — for i selve det reelle Pengespørgsmaal stiller vi os saa imødekommende, som Færingerne blot kan forlange —, men vi benytter dette til at gøre et Indgreb i Færingernes Selvstyre.

Jeg er bange for, at hvis vi gør dette, vil det gaa efter det gamle Ord, som Romerne sagde: „Timeo Danaos, et donaferentes“ — oversat paa Dansk og brugt af Færingerne kommer det til at lyde saaledes: Vi Færing er frygter Danskerne, ogsaa naar de kommer og giver os Statstilskud og Laan. Og det vilde være i høj Grad uheldigt. Det er mit Ønske, at vi skal komme — og komme sikkert og trygt — til Færingerne som en god Ven. Jeg vilde derfor være tilfreds, hvis jeg kunde føle mig helt overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Samuelsen havde Ret,